

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 19. marts 2010

Sag 168/2009

(1. afdeling)

A

og

B

(advokat Anders Chr. Jensen for begge)

mod

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration

(kammeradvokaten ved advokat Benedicte Galbo)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 1. afdeling den 8. juni 2009.

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Peter Blok, Asbjørn Jensen, Lene Pagter Kristensen, Jytte Scharling, Marianne Højgaard Pedersen, Vibeke Rønne og Henrik Waaben.

Påstande

Appellanterne, A og B, har gentaget deres påstand.

Indstævnte, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, har påstået stadfæstelse.

Anbringender

A og B har ikke for Højesteret gjort gældende, at udlændingelovens § 9, stk. 13, ulovligt er givet tilbagevirkende kraft. De har heller ikke gjort gældende, at Integrationsministeriet i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 har pligt til at give dem opholdstilladelse.

A og B har supplerende anført, at der ikke kan lægges vægt på, at de har levet i Tyrkiet, eftersom alle indrejsende børn indtil indrejsen vil have levet i deres hjemland. Integrationsministeriet burde have taget i betragtning, at deres far har været i Danmark i ca. 12 år, er fast tilknyttet arbejdsmarkedet og har en stærk tilknytning til det danske samfund. Endvidere burde ministeriet have taget i betragtning, at deres mors forhold i Tyrkiet er svage. De skoleudtalelser, der er indhentet til brug for Højesteret, viser, at de allerede er velintegrerede.

A og B har til støtte for, at der foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde opholdstilladelse, anført, at de, hvis de ikke får opholdstilladelse i Danmark, vil miste kontakten til deres lillebror, der blev født i marts 2008 og har opholdstilladelse i Danmark. Dertil kommer, at stort set hele deres familie er i Danmark.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration har supplerende anført, at As og Bs mor og bedsteforældre bor i Tyrkiet. A og B har haft størstedelen af deres opvækst i Tyrkiet, hvor de har gået i skole. De taler tyrkisk. Deres far valgte at efterlade dem i Tyrkiet i 1997, og de blev først søgt familiesammenført i 2006, efter at deres far i 2001 på ny havde giftet sig med deres mor. Kontakten til deres far kan opretholdes ved gensidige besøg, eller ved at deres far vender tilbage til Tyrkiet.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for Højesteret fremlagt en udtalelse af 17. november 2009 fra Lundehusskolen vedrørende As skolegang mv. siden august 2007 og en udtalelse af 19. november 2009 fra Vesterbro Ny Skole vedrørende Bs skolegang mv. siden 5. januar 2009.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder, at domstolsprøvelsen efter grundlovens § 63 af Integrationsministeriets afgørelse af 13. marts 2008 om afslag på tilladelse til familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 13, skal ske på grundlag af As og Bs forhold på tidspunktet for ministeriets afgørelse, og at der ved prøvelsen derfor ikke kan lægges vægt på den yderligere tilknytning til Danmark, som A og B senere måtte have opnået.

As og Bs mor er bosiddende i Tyrkiet, og ansøgningen om familiesammenføring er indgivet mere end 2 år efter, at børnenes far opfyldte betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2. Det følger herefter

ter af § 9, stk. 13, 1. pkt., at opholdstilladelse kun kan gives, hvis ansøgerne ”har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.” Der skal dog efter bestemmelsens 2. pkt. ses bort fra denne betingelse, hvis ”ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.”

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 6229-30), at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om der er udsigt til en vellykket integration her i landet, skal inddrage samtlige foreliggende oplysninger i sagen, herunder bl.a. længden og karakteren af barnets ophold i de respektive lande samt oplysninger om opvækst, skolegang og sprogkunderskaber. Også oplysninger om, hvorvidt den herboende forælder er velintegreret i og har en stærk tilknytning til det danske samfund, kan inddrages. Som anført af landsretten er vægningen af de forskellige oplysninger, som indgår i afgørelsesgrundlaget, ikke nærmere reguleret i loven eller dens forarbejder.

Højesteret tiltræder, at afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 13, 1. pkt., ikke forudsætter, at det må lægges til grund, at årsagen til, at ansøgningen om opholdstilladelse først er indgivet efter udløbet af 2-årsfristen, er et ønske fra barnets forældre om, ”at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.”

Bedømt ud fra forarbejderne til § 9, stk. 13, finder Højesteret, at de konkrete oplysninger, som Integrationsministeriet har inddraget i sin afgørelse, er saglige og tilstrækkelige. Det forhold, at Integrationsministeriet ikke i sin afgørelse af 13. marts 2008 har nævnt, at A og B havde gået i modtageklasse siden sommeren 2007, og at begge børn på afgørelsestidspunktet må formodes at have opnået visse sprogfærdigheder i dansk, kan ikke føre til, at afgørelsen anses for truffet på et mangelfuldt grundlag og dermed er ugyldig.

Afgørelsen af, om A og B har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, beror på en skønsmæssig vurdering, og Højesteret finder ikke grundlag for at tilsidesætte ministeriets skøn.

Højesteret finder heller ikke grundlag for at tilsidesætte Integrationsministeriets vurdering, hvorefter der ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, at der efter § 9, stk. 13, 2. pkt., skal ses bort fra betingelsen i 1. pkt.

Resultatet kan ikke antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's Børnekonvention.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens dom.

Under hensyn til sagens principielle karakter skal A og B ikke betale sagsomkostninger for Højesteret til Integrationsministeriet.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.